

ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐργατῶν τῆς ἀναγεννητικῆς κινήσεως, ἃλλα συγχρόνως καὶ τῆς ἀριστούσας μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Βυζαντίου ἑλληνικῆς ἔθνικῆς συνειδήσεως ὑπέροχος ἀντιπρόσωπος καὶ διερμηνεύς.

Οἱ Ἰανᾶς Δάσκαρις, τὸν ὅποιον ἄλλοι μὲν ὀνομάζουν καὶ Ἰωάννην¹, ἄλλοι δὲ Ἀνδρέαν Ἰωάννην Δάσκαριν, ἐγεννήθη μὲν πιθανότατα περὶ τὸ 1445 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἄλλα κατήγετο ἀπὸ τὴν πολίχνην τῆς Μικρᾶς Ασίας Ρύνδακον, διὸ καὶ συχνάκις προσεπιλέγεται καὶ Ρυνδακηνός. Ἀνήκεν εἰς τὴν ἔνδοξον οἰκογένειαν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Νικαίας. Κατὰ τὴν ἀλώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων διατήρη του Θεόδωρος μετέφερεν αὐτὸν εἰς Πελοπόννησον, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τινα χρόνον εἰς τὴν Κρήτην καὶ κατόπιν εἰς τὸ Παταύον, διόπου ἐσπούδασε διὰ τῆς προστασίας τοῦ καρδιναλίου Βηρταρίωνος καὶ ὑπὸ διδάσκαλον τὸν Δημήτριον Χαλκοκονδύλην. Μετὰ τὸν ἐπισυμβάντα κατὰ τὸ 1472 θάνατον τοῦ Βηρταρίωνος ἡ θέσις τοῦ Δασκάρεως κατέστη δύσκολος· γνωρίζων ἔμως εὗτος, διὰ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Μεδίκων

chesten mytischen Zeit bis zur Einnahme Constantinopels durch die Türken. Recata in italiano con note ed osservazioni critiche dal Dottor Emilio Tipaldo. Vol. VI, Parte Unica. Venezia MDCCCLXXX. pp. 69—72 καὶ 191—192.

—Α. Μουστοξύδης: «Τὸ ἐν Ρώμῃ Ἐλληνικὸν Γυμνάσιον». Ἐλληνομυήμων σελ. 230—5.—Κ. Σάθας: α', 113—119.—Ambr. Firmin—Didot: L' Ἀλδε Μανε etc pp. 456—458 καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας. —Δ. Θερετανός: 1, 8—14.—E. Legrand: α' 1, I, pp. CXXXI—CI.II.—Τὸ βιβλίον τοῦ H. Vast: De Vita et operibus I. Lascari. Paris 1878, δὲν ἡδυνήθην νὰ ἔχω δὲν μου· Ἄλλα πᾶσαν οπουδείς τὸν πληροφορικὸν περιλαμβανομένην εἰς αὐτὸν ἀναφέρει δὲ E. Legrand εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω ἀνγυραφομένην μελ ἐτην του· οὖτω δὲ ἡ Ἑλλειψις τοῦ ἔργου τοῦ Vast δὲν καθίσταται ἀπολύτως αἰσθητή.

1. Οἱ Leon Dorez εἰς τὸ δέθρον του «Joannes Lascaris Frère de «Janus» Lascaris δημοσιεύθην εἰς «Revue des Bibliothéques», cinquième année (1895) pp. 323—329, στηριζόμενος εἰς τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν οἰκογένειαν Δασκάρεως documents, τὰ δημοσιεύθηντα ὑπὸ τοῦ G. Amati εἰς τὸ «Archivo storico Italiano» vol. III (1866) p. 166 καὶ ἐφεξῆς, ἀποδεικνύει διὰ διατάξεως τοῦ Δασκάρηος εἰχεν ἀδελφόν διομεζόμενον καὶ αὐτὸν Ἰωάννην καὶ διὰ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τούτου ἡ καὶ ἐκ τῆς τότε φιλολογικῆς συνηθείας, μετέβαλε τὸ πρότερον διομέντος Ἰωάννης εἰς Ἰανᾶς. Παρατηρεῖ δὲ δ Dorez, διὰ οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ γραψάντων (Hodius, Vast, Legrand. κλπ.) ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὰ δημοσιεύθηντα ὑπὸ τοῦ Amati ἔγγραφα, τὰ μαρτυροῦντα τὴν ὑπαρξίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰανοῦ.